

της χωρὶς νὰ κουράσουν τὸ νοῦ μου στοχασμοὶ ἀντί-
θετοι. Νοιώθω πὼς εἶναι ἀλήθεια ὁ λόγος της ὁ
κρυφός. Μὰ καὶ σαστίζει ὁ νοῦς μου καὶ ἀναμετράει
φοβισμένα τίς μεγάλες στιγμές, ποὺ δημιουργιοῦνται
τώρα γύρω στήν ὑπαρξή μου. Καὶ νὰ ἀντικρύζω
πάλι δίχως φόβον ὅλη τὴν πλάστρα τῆς ἀγάπης δύ-
ναμη.

Ξεδιπλώνω τὸ μεγάλο τῆς εὐτυχίας μυστήριον.
Ψεύτικος ὁ λόγος, οὐ δὲν ὑπάρχει ἡ θεότης αὐτὴ
στὸν κόσμον ἐδῶ κάτω. Ἡ καρδιά μου σαλεύει δυ-
νατὰ μέσα στὸ στήθος μου καὶ κάθε χτύπος της γε-
μίζει τὴ ζωὴ μου καὶ τὴν ὑπαρξή μου δόξα καὶ ἀπό
ἄγνωρη ὡς τώρα συγκίνηση. Ἐφτασεν ὁ πόθος μου
στὸν πρῶτον καὶ σεβαστότερον σκοθμὸ τῆς ἀλήθειάς
του. Τῆς ἀγοπημένης μου τὰ μάτια μοῦ τὸ μολο-
γᾶνε.

Ἡ ἀγαπημένη μου με κοιτάζει με χαρούμενα
μάτια. Εἶναι τοῦτο ἡ ζωὴ—μουρμουρίζω καὶ θέλω
καὶ μπορῶ νὰ τὴν κλείσω δόξα καὶ μέσα μου.
Μπορῶ τώρα νὰ εἰπῶ τὸν ἐόντὸ μου νικητὴ, ἀφοῦ
με κρατᾷ ἔτσι σφιχτὰ ἡ δόξα τῆς ἀγάπης.

Καὶ νά, ποὺ ὁ νοῦς μου δὲν τριγυρίζει πιά ἀβέ-
βαια καὶ λυπημένα στῆς φαντασίας τοὺς κόσμους.
Στηλώνεται δυνατὰ στὴν ἀλήθειαν τῆς ζήσης καὶ τρυ-
γάζει τὴ χαρὰ της. Νοιώθω βαθιὰ τὸν ἀληθινὸ τὸ
λόγον—«Ἡ ἀγάπη δημιουργεῖ τὴ ζωὴ». Ἡ ἀγοπη-
μένη μου με τὸ γλυκὸ τῆς κοιτάγμα μοῦ τὸ βε-
βαιώνει.

Ἡ ἀγαπημένη δὲ μιλεῖ κ' ἐγὼ στέκω βουβός
οὐ μὰς τῆς μέσα στὶς μεγάλες καὶ ἀγιες οὐτιές στιγμές,
ποὺ γεμίζουν τὴν ὑπαρξή μας.

* *

Ξάφνον ἀδερφικὸ φίλον χέρι περνᾷ στὸ δάχτυλό
μου ἓνα χρυσὸ κρῖκο.

Δένουμαι γερὰ μετ' αὐτὴν ζωὴν.

Ἡ ἀγαπημένη μου ἔχει τώρα πορφυρεωτέραν
τὴν ὄψη. Τὴν κοιτάζω στὰ μάτια, ποὺ μοῦ χαρίζουν
ὁμορφότερη καὶ δημιουργικώτερη τὴ δύναμη τῆς ἀ-
γάπης. Θαρρῶ, πὼς βουρὸ εὐτυχίας ἔπεσεν ἀπάνω
μου καὶ με κρατεῖ στηλωμένο καὶ ἀτράνταχτο μέσα
στὴν πλατεῖα ζωὴ. Τὶ σιγομουρμουρίζουν τὰ χεῖλη
μου, δὲν ξέρω. Σὰν ἀσπράχτη περνοῦνε μέσ' ἀπὸ τὸ
νοῦ μου τὰ λόγια ἀγαπημένου μου Ποιητῆ:

Ἀρραβωνιάζουμαι· στὸ χέρι
χρυσὸ μοῦ βάζουν δαχτυλίδι.
Δὲν εἶμαι μόνος, νῦν ταῖρι,
σύντροφο θάχω στὸ ταξίδι.

Πολεμῆσαν ἄγριο πόλεμον,
στὸν πρωτόγονον καιρὸ,
στὸ ἄπλαστο ἀπαλὸ κορμὶ της
ἡ φωτιά καὶ τὸ νερό.

Καὶ χωρίσαν καὶ εἰρηνέψανε
τὰ πολέμια τὰ στοιχεῖα,
κ' ἔλαμψε ἡ χαρὰ τοῦ Κόσμου
καὶ ὁ σκοπός· ἐσύ, Ἀρμονία.
Καὶ στήν ἄχανη τῆς θάλασσας
μήτρα πρωτοσπαρταρῆς,
σπόρε τῆς ζωῆς· πατέρα,
ποῦ μᾶς ἐσπεῖρες κ' ἐμᾶς!

Κι ὅταν πρωτοχάραξε δασὰ
τοῦ δρυμοῦ καὶ ἡ πρασινάδα,
Πῆρε ὁ Κόσμος μὴ πασιχάρα,
μὴν ἀφάνταστη ὁμορφάδα.
Κι ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀνάτειλε,
καὶ σὰν ἔννοιωσε καὶ ὁ νοῦς,
μέσ' στὴ γῆ ἕνας ἄλλος ἥλιος
θάμπωσε τοὺς οὐρανοὺς.

Κι ὅπως ἔστερ' ἀπ' τὸ πάλαιμα

Εἶχα φτερά· μ' αὐτὰ πετοῦσα.
στ' ἀστέρια ἀπάνω, στ' ἀνθὴ χάμου·
μὴ κόρη· μὴ μαυροματωῦσα
μ' ἐκεῖνο δένει τὰ φτερά μου.1)

Καὶ διαβάζω μέσα στῆς ἀγαπημένης μου τὰ μά-
τια καὶ μέσα σ' ὅλη τὴν ὑπαρξή της:—«Τώρα ἀρχί-
ζει ἡ Νέα Ζωή».

* *

«Καὶ τώρα φιληθῆτε!» προστάζει τὸ ἀδερφικὸ
στόμα τοῦ φίλου μου, ποὺ μ' ἔδεσε μετ' αὐτὴν εὐτυ-
χία μου.

Φέρνω δειλὰ τὰ χεῖλη στὸ ἀσπράχτερό τῆς ἀγα-
πημένης μου μέτωπο καὶ τῶν κατάμαυρων μαλλιών
τῆς τὸ φέγγος φωτίζει τὰ κατάβαθα τῆς ψυχῆς μου
καὶ βλέπω ὅλη τῆς ἀγάπης τὴ δόξα. Καὶ ἡ ψυχὴ μου
ψιθύρισε γλυκὰ καὶ μυστικά: «Ναταλία μου.....»

Τὸ φίλημά μου ἀλαφρὸ καὶ γλήγορο εἶχε τὴ δύ-
ναμη ν' ἀνοίξῃ διάπλατη τὴ θύρα τῆς νέας ζωῆς,
ὅπου μ' ἐδήγησεν ἡ γλυκὸσεμνὴ τῆς ἀγαπημένης μου
ματιά.

* *

Καὶ στέκει ἀκόμη πλάγι μου ἡ ἀγαπημένη
μου, ντυμένη στὰ κάτασπρα· φεγγοβολαί πὺλ πολὺ
ἡ ἀσύγκριτη ὁμορφιά της· λάμπον ὅλα μέσα στὴ
σάλα, ὅπου καλόβολοι συγγενεῖς καὶ λίγοι φίλοι
συναχτήκανε νὰ χαιρετίσουν τὴν εὐτυχία μας. Μὰ
ἀπάνω ἀπ' ὅλα λάμπει τῆς ἀγάπης τὸ φέγγος, ποὺ
ξεχύνεται πλούσιο καὶ δημιουργικὸ ἀπὸ τῆς ἀγαπη-
μένης μου τὰ μάτια γιὰ νὰ κάμῃ πὺλ λαμπεροὺς
τοὺς χρυσοὺς κρίκους, ποὺ μᾶς δέσσαν μετ' αὐτὴν ζωὴ...
Σαλονίκη.

ΗΛΙΑΣ Π. ΒΟΥΤΙΕΡΙΑΝΣ

1) Κωστὴς Παλαμᾶς.—Τὸ δαχτυλίδι τοῦ Ἀρραβῶνος
(τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου).

ΤΑ ΓΕΩΡΓΙΚΑ

ΤΟΥ ΒΕΡΓΙΛΙΟΥ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΑ ΑΠΟ ΤΟΝ

Κ. ΘΕΟΤΟΚΗ

καὶ τυπωμένα στὴν Τυβίγγη

ΠΟΥΔΙΟΥΝΤΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ ΚΑΙ

ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ ΕΣΤΙΑΣ ΚΑΙ ΚΑΤΖΗ.

ΛΟΥΚΑ ΔΡΑΧ. ΜΙΑ

Καὶ γιὰ τοὺς ἀναγνώστες τοῦ Νουμά, στὰ γραφεῖα μας,

Δεξτὰ—50—Δεξτὰ

Ο "ΝΟΥΜΑΣ",

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κρήτη δρ. 10

Γιὰ τὸ Ἑξωτερικὸ φρ. χρ. 12 1/2

Γιὰ τίς ἐπαρχίες δεχόμαστε καὶ τριμηνεῖς (3 δρ. τὴν τρι-
μηνία) συνδρομῆς.

Κανένας δὲ γράφεται συνδρομητὴς ἂν δὲ στείλει μπροστὰ
τὴ συνδρομὴν του.

20 λεπτὰ τὸ φύλλο λεπτὰ 20

Τὰ περασμένα φύλλα τοῦ Νουμά πουλοῦνται
στὸ γραφεῖο μας στὴ διπλὴ τιμὴ.

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στὰ κδόκια (Σύνταγμα, Ὁμόνοια
Ἑθν. Τράπεζα ἑπ. Οἰκονομικῶν, Σταθμὸς Τροχιο-
δρομοῦ (Ἀκαδημία), Βουλὴ, Σταθμὸς ὑπόγειου Σιδη-
ρόδρομου Ὁμόνοια), στὸ κδόκι Ἰαννοπούλου (Χαυ-
τεῖα), στὰ βιβλιοπωλεῖα Ἑστίας· Γ. Κολάρου καὶ
Σακέτου (ἀντίκρυ στὴ Βουλὴ).

Στὴν Κέρκυρα, Πάτρα καὶ Βόλο, στὰ Πραχτο-
ρεῖα τῶν Ἑφημερίδων, στὸν Πύργο στὸ βιβλιοπω-
λεῖο τοῦ κ. Κ. Βαρουξῆ.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Τέλος καὶ... χερσὶν ὁρμήματα—Τραγικὰ καὶ κω-
μικὰ—Ὁ μπαμπούλας—Ἀνάγκη δουλιᾶς
—Χρειάζεται Πολ. Σύλλογος.

ΤΕΛΙΩΣΕ, λένε, πιά ἡ Ἐπανάστασις. Μὲ τὸ
Βασιλικὸ διάγγελμα ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά καὶ μετ' αὐτὴν
διάλυση τοῦ «Στρ. Σύνδεσμου» ἀπὸ τὴν ἄλλην, ξα-
ναμπήκαμε πιά στὸν ἴδιον δρόμον, τὸν εἰρηνικόν—
στὸ δρόμον τῆς τάξης, τῆς ἐργασίας καὶ τῆς ἀνόρ-
θωσης.

Μὲ τὸ νὰ λέμε «ξαναμπήκαμε» σημαίνει πὼς εἶ-
μαστε προηγουμένως στὸν ἴδιον δρόμον καὶ παραστρατή-
σαμε μετ' αὐτὴν Ἐπανάστασις. Ψέματα. Ἰσὶα ἰσὶα πρὶν
ἀπὸ τὴν Ἐπανάστασιν βρισκόμασταν στὸ ρεμπελιὸν
καὶ φοβοῦμασταν μὴπως, τώρα ποῦ σβῆσε, ξανα-
μπούμε στὸ ἴδιον ρεμπελιὸν πάλι. Γιατί, ὅσο κι ἂν
εἶναι νωρὶς νὰ κριθεῖ ἀπὸ τώρα τὸ ἔργο τῆς Ἐπα-
νάστασις, δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τῆς ἀρνηθεῖ τὴν
τάξιν καὶ τὴν φρονιμάδα ποῦ δειξεῖ—τόση τάξιν καὶ
τόση φρονιμάδα ποῦ σιγὰ σιγὰ τὴ μεταμόρφωσε σ'
Ἐπανάστασιν (μετ' αὐτὴν συμπάθειον) ὁπερὲς τας.

Νά, καὶ γιὰ τὴν Τετράδην τὸ πρῶτον ποῦ διαβά-
σαμε στὶς ἐφημερίδες τὸ περιττὸν πρωτόκολλον τοῦ
«Στρ. Συνδέσμου», τοῦ μακαρίτου πιά, θυμηθή-
καμε τὰ στεγνὰ λόγια τοῦ Καίσαρος:

— Ἡ κωμῶδις τέλειωσεν· χερσὶν ὁρμήετε, πολῖτες!

★

τὰ στοιχεῖα καὶ ἀπὸ τὰ μῖση,
σὰ νάλλάξαν, καὶ γίναν
στεριές, πέλας, λόγος, χτίσις,
ἔτσι καὶ ὕστερα στὰνθρώπινα,
καὶ στὰνθρώπου τὴν ψυχὴ
θάρρη νὰ ριζώσῃ εἰρήνη
καὶ γαλήνη θάπλωθῃ.

Καὶ θὰ ζήσῃ ὁ λόγος, τᾶλογα,
καὶ ἄνθρωποι καὶ ἀγρίμια, ἡ πλάσις,
σὰν τὰ γὰ καὶ σὰν τὰ ὄρατα
δέντρα στὰ μεγάλα δάση.
Μ' ἐμᾶς πρῶτος τὴ μελλόμενη
μοῖρα ὑπέριστη στερνθή,
Γύφτε, ζήσε τὴν ἀπάνου
στὸ προφητικὸ βιολί!

Ἄν εἶναι αὐτὰ φιλοσοφία ἀξία λόγου γιὰ νὰ
μπεῖ σὲ στίχους, τὰ φέρω νὰ ἐχτιμηθεῖ ἀπὸ ὅποιον
ἔχει μιὰ ιδέα· τί θὰ πεῖ φιλοσοφία γενικὰ καὶ φι-
λοσοφία στὴν ποίησιν.

Τί ἀλλοτρίως ὁ ποιητὴς, τί δροσερός, τί ἀλη-
θινός, τί εἰλικρινής, τί δυνατός, τί ἡρωϊκός, τί ἀν-
θρώπινος ἐκεῖ ποῦ μένει καὶ πετάει καὶ τραγουδάει

καὶ ζωγραφίζει σὲ γνώριμες περιοχές, ἐκεῖ ποῦ ἀφί-
νει καὶ μιλάει στὸ λυρικὸ μεθύσι τοῦ τὸ αἶσθημά
του, ἡ ὀργή του, ἡ φλόγα τῆς καρδίας του, καθὼς
στὸ «Πανηγύρι τῆς Κακάβας», στὸν «Προφητικόν»
καὶ σὲ στρεφές πολλὰς ἀπ' τὸ «Βιολί».

Κοντὰ στοῦ Ρωμανοῦ τὴν Πύλιν
πέφτει τὰ πλόχον· λιβὰδι,
τόλολωρο, τόλολωρο,
καὶ ἀπὸ παντοῦ τὸ ἀπαλοζώνουν
τῆς ἀνοιξὸς τὰ περιβόλια
καὶ στὰ πρὶν τοῦ μήνα τὸ ἔβγα
τὸ κάστρο ἀνάντια τὸ μεγάλο
τὸ τριδιπλοθεμελιωμένο,
καὶ αὐτὸ χλωρὸ καὶ δάσυντο εἶναι
μισσοὶ καὶ ἀγρόμπελες καὶ δάφνες
βραγιές τὰ κάνουν ὡς καὶ αὐτὰ
τὰ πολέμοχα καὶ μουράγια
τὰ πυργωτά.

Βόσκουν κοπάδια στὸ λιβάδι,
πρόβατα, ἀλόγατα, γελᾶδια,
καὶ κάποτε κοπάδια ἀνθρώπων
μαυρολογᾶν ἐκεῖ καὶ βοῦνίζουν,